

BUKOVÝ LES

Dopoledne jsem byl v lese - na Šumavě, nad Lipkou. V bukovém lese jsem odložil foťák a seděl na zemi na bukovém listí. Ještě ulehlém a bez trávy, sníh tady ležel ještě před týdnem. Bylo suché a šustivé a teplé. Slunci nic nebránilo pronikat až na samotnou zem.

Seděl jsem a v tichu byli slyšet jen ptáci ve větvích.

Za čas jsem zjistil, že buk, o který se opírám, hovoří také. Hlubokými zvuky sdělují větve nahoře kořenům dole své doteky s jinými buky, s větrem. V buku proudí jarní míza z kořenů a kořeny sdělují větvím, že je čas se oblékat - míza lehounce šustí. (Už tuze dávno jsem si povšiml hezkého paradoxu, že když se stromy oblékají, tak se holky svlékají a s podzimem to je naopak. Tak i tak to je hezký.)

Za čas jsem si všiml, jak tuze moc to šustí v listí. Kolik maličkých poutníků putuje mezi listy.

Za čas jsem si všiml, jak živý je vzduch okolo...

Za čas jsem si všiml...

Neviděl jsem to vše současně, byl tam se mnou ještě čas...

Pak se na chvíli vytratil (*ted' to tak vidím, ale je to divná věta*)...

A tak jsem tam seděl a pocítil vděčnost...

(Vděčnost - věčnost tady je sama o sobě.)

Nač v takových chvílích fotit. Nebo dělat něco jiného.

Nač v takových chvílích "nebo"...

M. Zámečník
(duben, 2005)